

L'esquerra i la dreta

Ser d'esquerra dignifica,
ser d'esquerra no és dolent
perquè el cor està a l'esquerra
i això vol dir sentiment.

Sempre que es pensa amb el cor
no es fa mai mal a la gent
i sobre tot a la més pobra,
mai l'hi és indiferent.

La dreta pensa amb el cap,
vol poder i acumular,
i tenir a tothom submís
per a poder-lo explotar.

Això per saber-ho bé,
ho has de seguir i pensar molt
i avui la gent passa el temps
només mirant el futbol.

D.M.G

Delta de l'Ebre

Poemes que l'amistat del David em va inspirar

L'amistat

A l'amistat verdadera
jo li faig un monument
i com més anys visc de vida
més m'agrada aquest pensament.

L'amistat em done vida
l'amistat a mi m'enriqueix
per mi és compartir la vida
amb qui aquest sentiment m'uneix

A l'amistat verdadera
com si de un sant es tractés
jo li rendixo culte
per tota la vida i més.

L'humilitat

L'humilitat és cosa bona,
l'humilitat ens fa ser bons,
aquesta virtut ens permet
ser amic de tothom

La supèrbia

La supèrbia si ens domina
es converteix en defecte
i quan menys et descuides
perds de tothom l'afecte.

Tomàs Zaragoza i Sales

Tomàs Zaragoza i Sales

La paella

La paella valenciana
no sé qui la va inventar
però es dona per suposat
que va ésser un valencià

Jo la conec des de sempre
des de que tinc ús de raó
i sempre que hi fet arròs
en res la trobo millor.

Abans, quan a la ribera
plantàvem l'arròs a mans,
venien molts gavellers
murcians i valencians.

Totes les colles portaven
per a cuinar, una paella
i tot tipus de menjar
se l'havien de fer en ella.

Igual feien peix en suc
com la patata fregida
algun cop feien samfaina
i arròs amb tenca i anguila.

De plats no n'usaven mai,
es posaven pel voltant
i a cullerada i arreu
així s'ho anavent jalant.

Per netejar-la, agarraven
terra de fora el carrer
i amb un tros de sac o palla
fregant quedava molt bé.

Ara, tot això és història
perquè han pasat quaranta
anys
i els treballs de la ribera
fa temps que no es fan a mans.

També canvien les paelles
que fem en aquets moments
sobre tot les circumstàncies
i canvien els ingredients

N'hi han només de dues places
aquestes són petites
d'altres molt monumentals
que hi mengen cinc mil persones.

Això vol dir que famílies,
colles, pobles i entitats
quan fan una paella
es senten molt agrupats.

Tot seguit els ingredients
ara us vaig a recalcar
per si algú fent la paella
és curiós i ho vol provar.

Es posa ànec i conill
pollastre i del porc, la costella
un poquet de polp roquer
fer fi, all, tomata i ceba.

Quan estiga tot fregit
doncs l'aigua hi posarem
i en fer mitja hora que bulli
ja l'arròs hi tirarem.

Si poseu algun marisc
de mal no en fareu cap
si poseu la sal que cal
l'èxit és garantitzat.

Voldria un laboratori
disposat a analitzar
l'aliment que això té
a més d'un gran paladar.

Aquí a Amposta es fa un concurs
que és d'àmbit nacional
la paella s'ho mereix
és bona i sensacional.

Hi han països arrossers
a l'Amèrica Llatina
també Vietnam, Corea
Filipines, Índia i Xina.

La cultura és diferent
no coneixen la paella
se'l mengen bullit i dur
amb palillos i escudella.

Jo no sé el que passaria
si la provessen un dia
però crec que la paella
a tots els conquistaria.

Jo no sé si m'he passat
si és així, vos dic perdó
però és que jo, a la paella
l'hi tinc una gran passió.

David Monllao i Gil
(del Delta de l'Ebre)

La Xivida

Hi ha una muntanya
que sempre m'ha cridat l'atenció
i és la xivida, que, per a mi,
ha sigut la muntanya més alta
de la província de Castelló.

Quan estic al meu mas
sempre la veig molt interessant
i és perquè pareix que la tinga
davant dels meus morros
ja que és una muntanya molt gran.

De fortificació feia a la guerra,
dels rojos o dels nacionals,
ja que els qui no la tenien
s'apoderaven d'ella perquè es tiraven
damunt dels altres com uns pardals.

Joaquín Agramunt